

„LĂRGIȚI ȘI VOI INIMILE VOASTRE!” ÎNDEMNURI ȘI SFATURI ÎN VREME DE PANDEMIE

Înaltpreasfințitul TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Este vreme să ne retragem o clipă în intimitatea caselor noastre, până ce mânia acestei molime va fi trecut

*Du-te, poporul Meu, intră în cămările tale, ascunde-te pentru puține clipe, închide ușa după tine până ce mânia va fi trecut** – este cuvântul lui Dumnezeu adresat poporului prin profetul Isaia în momente de cumpănă.

Este vreme să ne retragem pentru o clipă sau pentru mai multe în intimitatea caselor noastre, până ce mânia acestei molime va fi trecut. Este vreme potrivită pentru a înțelege cât de importantă este Dumnezeiasca Liturghie în viața noastră și în viața lumii. Este vreme de durere, de dor și nădejde și așteptare pentru ca Dumnezeiasca Euharistie să fie săvârșită în condiții normale. Este vreme pentru a înțelege cât de importantă este prezența bisericilor în viața noastră și în viața lumii. Este vreme de căință pentru prea multele și prea grelele noastre păcate: păcate săvârșite de arhieriei, de preoți, de viețuitorii sfintelor mănăstiri, de poporul Bisericii.

Este vreme de rugăciune stăruitoare și adâncă pentru medici, pentru asistentele medicale, pentru infirmieri, pentru toți cei care luptă cu această boală. Este vreme de participare prin rugăciune și ajutor material la durerea celor bolnavi, la durerea familiilor lor.

Este vreme să mărturisim cu tărie că „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt”. Să rămânem cu cuvântul Domnului: *Du-te, poporul Meu, intră în cămara ta, închide ușa după tine, ascunde-te pentru puține clipe până ce mânia va fi trecut*. Dumnezeu să ne aibă în iertarea și în ocrotirea Sa.

* Cf. Isaia 26, 20.

„Lărgiți și voi inimile voastre!” – Cuvânt pentru cei ce stau acasă

Pe toate căile ni se spune să ne restrângem activitățile, să evităm contactul cu oamenii, să nu mergem în zone aglomerate. Este normal să fie așa. Respectul, grija și iubirea față de semenii se arată, în aceste situații, și prin lipsa proximității fizice. Limitarea la strictul necesar în ceea ce privește legătura cu semenii poate fi suplinită prin „lărgirea inimii”, după cuvintele Sfântului Apostol Pavel.

Este vreme potrivită pentru a ne deschide mai mult inima spre semenul nostru și spre Dumnezeu. Ne-am închis prea mult în noi înșine. Dacă ar umbla cineva prin inima noastră, ar găsi acolo doar propriul nostru sine. Autoidolatrie. *Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră* (Luca 12, 34), zice Domnul. Comoara noastră suntem, din păcate, noi înșine. Dumnezeu este sus, oamenii sunt în afara inimii. Ocupăm integral spațiul inimii noastre cu noi înșine. Și este atât de dureros.

Într-o atare situație, virusuri de tot felul circulă prin noi. Antidotul nu putem fi noi înșine. Suntem prea virusați de propriile ambiții și complexe de superioritate. Antidotul adevărat este prezența lui Dumnezeu și a oamenilor în inima noastră. Pentru aceasta este necesară golirea inimii noastre de noi înșine pentru a face loc lui Dumnezeu și semenilor. „Golește-mă, Doamne, de mine însumi, ca să mă umplu de Tine”, glăsuia un sfânt din vechime.

„Lărgirea inimii” înseamnă a simți durere pentru durerea celui lăsat; „Lărgirea inimii” implică preluarea durerii celui de aproape sau a celui de departe și prezentarea acestei dureri, prin rugăciune, în fața lui Dumnezeu; „Lărgirea inimii” mărturisește starea de pocăință pentru tot păcatul săvârșit, pentru toată ne iubirea ce ne definește ființa lăuntrică. Asumarea, în duh de căință, a responsabilității pentru răul din lume creează medicamentul cel mai eficace în clipa de față și în toată vremea; „Lărgirea inimii” cuprinde Psaltirea, Canoane de pocăință, Paraclisul Maicii Domnului, metanii, post de bucate, de tehnologie, de contact fizic cu cei dragi, Spovedanie și Euharistie, milostenie; „Lărgirea inimii” de către tot mai mulți înseamnă a nu lăsa spații neocupate de inimă. Căci locul și timpul cuprinse de inima dragostei și a rugăciunii nu permit pătrunderea virusurilor distrugătoare de om, de suflet și de conștiință. *Lărgiți și voi inimile voastre!* (II Corinteni 6, 13)

Trei pași pentru transformarea propriilor case în biserici

Suntem în afara sfintelor biserici din pricini pe care Dumnezeu le știe cu certitudine și întru totul. Noi doar le intuim, credem că sunt unele sau altele, dar singur Dumnezeu știe de ce, pentru ce, până când și în ce mod vom săvârși în continuare sfintele slujbe. Că suntem înăuntrul bisericii sau în afara ei, pe ger sau pe arșiță, acest lucru nu este esențial. Fundamental este să nu se oprească săvârșirea Sfintei Liturghii. Dacă alte slujbe le putem săvârși și în chiliile noastre, Sfânta Liturghie are rolul său de adunare a poporului lui Dumnezeu în jurul Sfântului Potir. Acest lucru nu se poate împlini pe deplin decât împreună. Trăim vremuri nu tocmai ușoare și în aceste situații se cuvine să împlinim poate ceea ce prea puțin am împlinit. Și ni se oferă acum ocazia de a transforma propriile noastre case în biserici. De multe ori casele noastre devin locuri în care domnește televizorul, alte gânduri și alte preocupări, dar acum, poate nevrând acest lucru, suntem obligați ca în casele noastre să zidim sfinte altare, să avem în permanență candela aprinsă, transformându-le în prelungiri ale sfintelor noastre biserici.

Și cum poate deveni casa noastră biserică? În primul rând prin forma văzută: icoane, candelă aprinsă, lumânări, Psaltirea, Ceaslovul și Sfânta Scriptură deschise, hrănindu-ne în această perioadă tot mai mult cu cuvântul lui Dumnezeu. În al doilea rând, casa noastră devine biserică dacă în ea domnește rugăciunea. Psalmii, Acatistierul, Paraclisul Maicii Domnului sunt tot atâtea posibilități ca ambianța din biserică să devină stare de fapt în propriile noastre locuințe. În al treilea rând, casa noastră devine biserică, dacă față de cei cu care viețuim avem o atitudine adevărată. Soția să vadă în soțul său un membru al preoției universale, preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, căci prin botez toți devenim membri ai preoției universale. Soții, împreună cu pruncii, să prelungească corul îngerilor din cer și al stranei din biserică, săvârșind sfânta taină a prezenței lui Dumnezeu în casa noastră, fiind și aceasta o formă de Liturghie de după Liturghie, o continuare a Liturghiei din biserică, căci și în casa noastră pot fi inima, cugetul, rărunchii, ca prescuri binecuvântate, în care ne așezăm viața și o prezentăm în fața lui Dumnezeu, așteptând ca viața Lui să devină viața noastră.

Să ne folosim de această clipă nedorită, dar venită asupra noastră, pentru a face puțin curat în casele noastre, precum se cuvine

să facem curat în inimile noastre. Și dacă suntem acum obligați mai mult să stăm în casele noastre, rugăciunea inimii, a minții, să ne fie nădejde că Dumnezeu va alunga cum va ști El toată boala, toată neputința, tot răul, tot necazul trupesc și sufletesc din viața noastră, a Bisericii, a țării și a lumii întregi.

Să nu ne temem peste măsură, căci suntem oameni ai lui Dumnezeu

În această situație suntem datori să aducem rugăciune mai intensă lui Dumnezeu ca să-Și reverse asupra noastră milele Sale cele bogate, căci dacă nu ar păzi Dumnezeu cetatea în zadar s-ar osteni cel care o păzește. Fiind prezenți la sfintele slujbe, încercăm să-i cuprindem în inima noastră și pe cei care nu sunt împreună cu noi.

Omul încearcă să fie atent, uneori mai exagerat, alteori cu simțul realismului, care ar trebui să ne definească în aceste zile, rugându-L pe Dumnezeu, pe de o parte, să nu-Și întoarcă fața Sa de la noi, iar, pe de altă parte, noi, ca oameni, să luam aminte la noi înșine și la cei de lângă noi. Dacă toată această situație ne-ar cuprinde doar pe noi, ne încredințăm trupurile și inimile noastre lui Dumnezeu cel Atotputernic, dar și pe cel de lângă noi se cuvine să-l iubim, să-l respectăm și să-l apărăm printr-o atitudine de înțelegere, de depărtare fizică, pentru ca lucrurile să nu se agraveze și mai mult.

Avem un cuvânt al lui Dumnezeu adresat Prorocului Daniel când se găsea în cumpănă foarte mare: *Nu te teme, om al lui Dumnezeu! Pace ție! Fii tare și curajos!* Acesta este și cuvântul Bisericii, al Liturghiei, al Scripturii și al nostru, și anume, să nu ne temem peste măsură, căci suntem oameni ai lui Dumnezeu. Pacea cerului este cea mai mare ocrotire și, de aceea, se cuvine să fim tari și curajoși. Trebuie să fim mai atenți, în aceste zile, cu noi înșine și cu intensificarea rugăciunii, care să facă parte din respirația ființei noastre.

Să nădăjduim în mila Domnului că toate vor trece și vom fi păziți și apărați, și vom învăța din cele pe care le trăim cât de mici suntem în încredințarea noastră către Dumnezeu. Cât de îndoielnică și mică ne este credința, cât de mult valurile vieții ne cuprind pe noi, cei care ne considerăm tari și puternici, dar când vine o năpastă asupra noastră constatăm micimea noastră. Aceasta poate fi partea bună, pentru că Dumnezeu și lumea ne arată că acolo ne

aflăm, unde suntem cu adevărat. Nădejdea la Dumnezeu! Mila Lui să fie peste noi și peste lume.

Sfintele icoane și sfintele moaște – lucrare vindecătoare a harului lui Dumnezeu

Ne aflăm încă într-o perioadă grea, cauzată de răspândirea noului coronavirus. Cu responsabilitate și discernământ, se cuvine să stăruim în îndemnul de a respecta măsurile de igienă, de prevenire a infectărilor. Sunt însă și recomandări ce aduc atingere sacralității slujbelor bisericești. Or, viața liturgică, în toate aspectele ei, a fost dintotdeauna, inclusiv în perioade de prigoană, gestionată exclusiv de către cei care au responsabilități în acest sens. Așa va trebui să rămână și de acum încolo.

Mărturisirea credinței se traduce și faptic, prin participarea la sfintele slujbe ale Bisericii, mai ales la Sfânta Liturghie, prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Hristos, prin actele de milostenie trupească și sufletească, prin cinstirea sfintelor icoane și a sfinților, cinstire arătată și sfintelor moaște ale acestora.

Noi credem în prezența reală a lui Hristos în Potirul euharistic. De aceea, Taina Sfintei Împărtășanii, sub toate aspectele ei, nu face și nu poate să facă subiectul vreunei reglementări din partea autorităților statului. „Lingurița” nu este o piesă dintr-un set de tacâmuri, este un obiect sfințit. Prin ea, credinciosul primește „leacul nemuririi și doctorie pentru a nu muri, ci a trăi veșnic în Iisus Hristos” (Sfântul Ignatie Teoforul). Desigur, dacă este să reducem totul la o perspectivă materială, raționamentul ar părea întemeiat: oamenii primesc, unii după alții, cu o aceeași linguriță, „pâine” și „vin”. Prin urmare, s-ar putea contamina, pe această cale, cu virusul de la un bolnav. Din perspectivă teologică însă, lucrurile stau cu totul diferit. Prin linguriță, credincioșii mireni Îl primesc – cu credință! – pe Hristos Însuși, Care Se oferă pe Sine *sub chipul* pâinii și al vinului. Îl primesc, așadar, pe Cel ce a spus: *Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică* (Ioan 6, 53-54). Cel care se împărtășește face aceasta „spre tămăduirea sufletului și a trupului”, „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci” (Rugăciunile din Canonul Sfintei Împărtășiri). Așadar, nu poate fi cântărită cu argumente din domeniul material o

realitate spirituală, duhovnicească. După cum nici teologia nu poate avea pretenția de a se pronunța pe probleme exclusiv de ordin medical sau epidemiologic.

În aceeași dimensiune a realității duhovnicești, cinstirea sfințelor icoane și a sfințelor moaște este manifestarea credinței de nezdruccinat în binefacerile pe care sfinții le revarsă, prin mijlocirea lor către Dumnezeu, asupra celor invocați în rugăciune. Dacă persoane din afara sau dinlăuntrul Bisericii manifestă reticență sau îndoială față de acest adevăr fundamental de credință, au libertatea să o facă. Omul se poate clătina, Dumnezeu, nu.

Întotdeauna vor fi lucruri cu anevoie de înțeles pentru cei care reduc omul la constituția sa anatomică, tributari unei rațiuni ce exclude realitatea nevăzută și care se îndoiesc de existența lui Dumnezeu. Cum le poți explica acestora că atunci când Mântuitorul *a scuiplat jos și a făcut tină din scuiplat și a uns cu tină ochii orbului* (Ioan 9, 6) nu a comis un act de impietate sanitară, mângîind orbitele goale cu noroi, ci ne-a dezvăluit nouă, tuturor, faptul că harul restaurator și vindecător al lui Dumnezeu lucrează și prin cele materiale, oricât de modestă ar fi condiția lor? Cu atât mai mult lucrează harul tămăduitor din sfintele icoane și din sfintele moaște în viața celui care le sărută cu credință neclintită în pronia dumnezeiască!

Nădăjdum, în acest sens, că autoritățile statului vor înțelege că cele ce se petrec în slujbele Bisericii nu reprezintă simple gesturi sau manifestări omenesti. Biserica este, dincolo de orice definiție sau etichetare, un adevărat *spital duhovnicesc*. Sfinții Părinți vorbesc despre păcat ca fiind o rană, despre duhovnic ca despre un medic, despre dezlegarea din Taina Spovedaniei ca început al tămăduirii, despre canon (epitimie) ca despre un medicament sau o schemă de tratament. Sunt numeroase studii publicate de către cercetători de excepție prin care se vedește faptul că omul care se roagă, care participă la Dumnezeiasca Liturghie, care se spovedește și se împărtășește, se și vindecă mai ușor. Prezența capelelor și a preoților de caritate în spitale nu se datorează doar unei respectări a dreptului la asistență religioasă a pacienților, ci și faptului că mulți medici au constatat, de-a lungul timpului, numeroase efecte benefice ale spiritualității creștine în procesul de vindecare al bolnavilor.

În pofida faptului că, în aceste ultime două luni, nu au mai putut participa la slujbele din biserici, credincioșii au căutat să cultive

cât mai mult viața duhovnicească în limitele spațiului casnic. Sunt mărturii cum că aceia care s-au rugat mai mult, mai ales la Psaltire, care au rămas în legătură cu preoții lor prin diferite mijloace de comunicare – au avut o stare sufletească mai bună, mai mult optimism, în pofida acestei crize apăsătoare. Iar cei afectați de boli au avut și mai mult curaj, punându-și nădejdea și în ajutorul lui Dumnezeu, nu doar în priceperea medicilor.

Mulțumim credincioșilor care, deși văduviți de slujbe în această perioadă, au arătat încredere, răbdare și, mai ales, au înțeles că și noi, clericii, avem nevoie să fim purtați în rugăciunile lor. Îi rugăm să ne ierte și pentru slăbiciunile pe care și noi, ca oameni, le avem în slujirea noastră. Mulțumim celor care au contribuit cu bani pentru aparatura medicală donată spitalelor și pentru alimentele oferite celor aflați în lipsuri.

Vă îndemn să nu încetăm rugăciunea pentru cei afectați de noua epidemie și pentru tot personalul medical, atât de jertfelnic în aceste vremuri. Să ne rugăm și pentru cei care, neînțelegând rostul și importanța credinței în puterea tămăduitoare a Sfintei Împărtășanii, a sfintelor icoane și a sfintelor moaște, se împotrivesc cererilor noastre firești.

Dumnezeu să ne binecuvinteze pe toți și să ne izbăvească din această năpastă, să ne dăruiască puterea de a răbda, de a mângâia și, mai ales, de a ne bucura întru toate!

(texte alese din cuvântările rostite în vremea pandemiei)